

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **TRUVIA s.r.o.**, se sídlem Lužánecká 1887/8, Brno, zast. Mgr. Ivou Nekvapilovou, advokátkou, se sídlem Helfertova 335/17, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. 7050/1.30/18-5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 6. 2021, č. j. 30 Ad 3/2019-106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, k rukám její zástupkyně Mgr. Nekvapilové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 8. 2018, č. j. 15041/9.30/18-8, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu (s účinností od 1. 7. 2017 přestupku - poznámka soudu) na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), kterého se dopustila tím, že nesplnila povinnosti koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi podle § 10 odst. 4 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen „zákon o BOZP“) [tím, že ke dni 11. 8. 2017 nevedla písemný chronologický seznam smluvních vztahů o výkonu své činnosti jako odborně způsobilé fyzické osoby k zajišťování úkolů v prevenci rizik a koordinátora, který měl opatřit svým jménem a vlastnoručním podpisem], nebo § 18 zákona o BOZP [tím, že na stavbě „Územní odbor HZS JMK a centrální požární stanice Znojmo“, (dále jen „stavba“),

v období od 30. 3. 2017 do 7. 6. 2017 neupozornila zhotovitele - společnosti První KEY - STAV, a.s. na nedostatky v uplatňování požadavků na bezpečnost a ochranu zdraví při práci zjištěné na pracovišti převzatém zhotovitelem, konkrétně na nedostatečné zajištění montážní jámy a nevyžadovala zjednaní nápravy]. Za uvedený přestupek správní orgán prvního stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 60.000 Kč.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správní orgán prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci ve vztahu k posouzení otázky porušení povinnosti vyplývající z § 18 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o BOZP ve spojení s § 8 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích (dále jen „nařízení vlády č. 591/2006 Sb.“).

[5] Správní orgán prvního stupně u žalobkyně dne 11. 8. 2017 zahájil kontrolu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, a to v souvislosti s pracovním úrazem pana Bc. V. M., zaměstnance žalobkyně působícího na stavbě v pozici koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, který dne 7. 6. 2017 spadl do montážní jámy. Správní orgány měly podle krajského soudu zejména zajistit výslech pana M. coby osoby, která vykonávala činnost koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a která do montážní jámy spadla. Krajský soud měl za to, že tento krok byl za účelem odstranění pochybností a náležitého zjištění stavu věci nutný, zvláště za situace, kdy žalobkyně tento výslech již v průběhu správního řízení navrhovala. Bylo by z něj totiž možné zjistit, koho a kdy pan M. upozorňoval na jaké závady a komu a kdy předkládal či zasílal jaké dokumenty.

[6] Krajský soud upozornil, že správní řízení v dané věci je ovládáno zásadou vyšetřovací, která správním orgánům ukládá povinnost zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, jakož i povinnost nezříci se vlastní důkazní aktivity. Tato zásada správním orgánům velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení; i kdyby účastník zůstal nečinný po celou dobu správního řízení, nezbavuje to správní orgány povinnosti zjistit „skutečný skutkový stav věci“ a prokázat, že byly naplněny znaky skutkové podstaty daného přestupku. Výslech osoby vykonávající činnost koordinátora mohl podle krajského soudu přinést poznatky, které mohly svědčit tvrzením žalobkyně a významně se lišit od závěrů přijatých správními orgány.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Stěžovatel předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobkyně nebyla ve správním řízení nečinná a navrhovala výslech pana M. Stěžovatel je naopak názoru, že žalobkyně zůstala zcela nečinná, a to až do podání odvolání, v němž však provedení výslechu tohoto svědka nezmiňovala. Žalobkyně sice v doplnění odvolání namítala, že se správní orgán prvního stupně v rámci dokazování nedotázal pana M. na plnění povinností koordinátora a místo toho vycházel pouze ze sdělení zhotovitele stavby, nicméně ani tehdy provedení výslechu navrženo nebylo. Stěžovatel žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci neměl a žalobkyně v tomto ohledu vznesla námitky poprvé až v žalobě. Žalobkyně tedy byla v rámci správního řízení nečinná a neodporovala zjištěním správních orgánů. V odvolání ke stavu věci pouze tvrdila, že zápis ve stavebním deníku je dostatečný k upozornění zhotovitele na nedostatek na stavbě. Jak se však ukázalo, záznam ve stavebním deníku, na nějž se odvolávala, se týkal zcela jiné závady, jak potvrdil i krajský soud v napadeném rozsudku. Jelikož žalobkyně po celou dobu správního řízení netvrdila žádnou jinou skutkovou realitu, neměl stěžovatel žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, a neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně ani v rámci námitek proti kontrolním zjištěním netvrdila, že koordinátor zhotovitele stavby na nedostatky na stavbě upozornil jiným způsobem, než jen zápisem ve stavebním deníku.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se správní orgány opíraly zejména o tvrzení pana H., stavbyvedoucího zhotovitele. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i z celého spisového materiálu vyplývá, že podkladů a důkazů, z nichž správní orgány vycházely, bylo mnohem více než jen sdělení této osoby. Krajský soud se podle stěžovatele dopustil dezinterpretace faktů, když uvedl, že proti tvrzení pana H., že na stavbu nebyly doručeny deníky koordinátora a kontrolní list závad koordinátora za období dubna a května 2017, stálo tvrzení žalobkyně, že uvedené bylo splněno a na závadu na stavbě bylo upozorněno. Žalobkyně totiž nikdy netvrdila, že uvedené splnila, pouze celou dobu argumentovala tím, že zápis ve stavebním deníku je v tomto směru dostatečný.

[10] Ze součinnosti poskytnuté správním orgánům Ing. K. (zástupcem žalobkyně) podle stěžovatele výslovně nevyplývalo, že koordinátor ohledně zjištěných nedostatků a závad informoval zhotovitele e-mailovou korespondencí či dokonce pouze ústně, jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Ing. K. poskytl inspektorovi celou řadu dokumentů a podkladů, avšak ze žádného nevyplývá, že by žalobkyně zhotovitele informovala o nedostatečně zajištěné montážní jámě. Žalobkyně byla v průběhu kontroly vyzvána k doložení mimo jiné také dokumentů prokazujícím seznámení zhotovitele se zápisy a zjištěními koordinátora. Při kontrole však Ing. K. nikdy výslovně neuvedl, že by zhotovitele konkrétně o této závadě informoval ústně či zápisem v deníku koordinátora. Namísto toho setrvale uváděl, že zhotovitel byl informován prostřednictvím zápisu ve stavebním deníku, což žalobkyně považovala za dostatečné; Ing. K. výslovně uvedl, že další dokumentace není vedena a není nutná.

IV.

[11] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] S ohledem na shora vymezený předmět sporu Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že pro oblast správního trestání je klíčovou zásada materiální pravdy. V rámci řízení o spáchání přestupku (resp. dříve správního deliktu) zahajovaného z úřední povinnosti je třeba klást zvláštní důraz na podrobné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důkladně podřídít zásadě materiální pravdy, jakož i zásadě vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132). Správní orgány mají v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 379/2019-51).

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěrům krajského soudu, podle nichž byla žalobkyně ve správním řízení činná, navrhovala výslech pana M. a stavěla proti zjištěním správních orgánů vlastní tvrzení, která těmto zjištěním odporovala.

[16] V tomto směru dává Nejvyšší správní soud stěžovateli za pravdu. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně kromě nahlédnutí do spisu a podání odvolání a jeho doplnění ve správním řízení nijak aktivní nebyla a návrhy k doplnění dokazování nečinila. Jinak tomu bylo v rámci provedené kontroly, kdy ze spisu vyplývá, že žalobkyně správnímu orgánu poskytovala potřebnou součinnost, vyjadřovala se k věci a podávala námítky, a to zejména prostřednictvím Ing. K.; ani v rámci kontroly však návrh na výslech pana M. nečinila. Přestože tedy výše uvedené úvahy krajského soudu ohledně procesní aktivity žalobkyně ve správním řízení nemají oporu ve správním spise, nelze v nich spatřovat pochybení takové intenzity, které by zakládalo nezákonnost napadeného rozsudku.

[17] Krajský soud totiž současně zdůraznil, že zásada vyšetřovací s sebou vedle povinnosti zabývat se tvrzeními a důkazními návrhy účastníka řízení nese též povinnost správního orgánu neupínat se pouze k těmto tvrzením, která nadto nemusejí být pravdivá, a nezříct se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 4 Ads 51/2004-51, krajský soud dovodil, že „*vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. I kdyby účastník v průběhu správního řízení zůstal nečinný po celou dobu řízení, nezabývá tato skutečnost správní orgány povinností zjistit skutečný skutkový stav věci a především prokázat, že naplnil znaky skutkové podstaty přestupku.*“; pouze nad rámec těchto správních závěrů krajský soud doplnil výše zmíněné

pokračování

nesprávné tvrzení o tom, že v projednávaném případě žalobkyně nebyla nečinná, navrhovala důkazy a odporovala zjištěním správních orgánů.

[18] Z právě uvedeného je tudíž zřejmé, že krajský soud správně upozornil na vyšetřovací zásadu, která ovládala řízení o správním deliktu v nynější věci a která ukládá správním orgánům činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu i za situace, kdy účastník řízení zůstane v průběhu řízení nečinný. Právě tak tomu bylo v posuzovaném případě. Přitom je správní orgán povinen zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Řádně zjistit skutkový stav věci proto bylo prvořadou povinností správních orgánů.

[19] Byť tedy žalobkyně výslech pana M. jako svědka ve správním řízení přímo nenavrhl, v doplnění odvolání ze dne 10. 10. 2018 zpochybňovala nevytěžení této osoby, jakož i postup správního orgánu prvního stupně, který vycházel pouze ze zprostředkovaných informací od zástupce žalobkyně. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit v tom, že pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu žalobkyně vznesla teprve v žalobě. K právě uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel se s odvolací námitkou žalobkyně o nevytěžení pana M. v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.

[20] V projednávané věci je sporné, zda koordinátor (žalobkyně) upozornil zhotovitele stavby na nedostatečné zajištění montážní jámy a vyžadoval zjednání nápravy. Správní orgány ze součinnosti poskytnuté stavbyvedoucím zhotovitele panem H., který uvedl, že „*[d]eník a kontrolní list závad BOZP koordinátora na staveništi, zápis z kontrolního dne BOZP za období duben a květen 2017*“ (dále jen „deník koordinátora“) na staveniště nebyl doručen, dovodily, že zhotovitel na tuto závadu upozorněn nebyl. Krajský soud toto zjištění nepovažoval za dostačující a uvedl, že dle jeho názoru není správné, že k této otázce nebyla vyslechnuta osoba pověřená žalobkyní výkonem činnosti koordinátora, tedy pan M. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu ztotožňuje.

[21] Správní orgán prvního stupně v otázce, zda žalobkyně upozornila zhotovitele stavby na nedostatečné zajištění montážní jámy a vyžadovala zjednání nápravy, stavěl pouze na tvrzení jedné ze stran, konkrétně zaměstnance zhotovitele (stavbyvedoucího pana H.). Zhotovitel má podle zákona o BOZP mimo jiné povinnost dbát na prevenci rizik, poskytovat koordinátorovi potřebnou součinnost a postupovat dle dohodnutých opatření. V případě zranění, k němuž došlo na staveništi zhotovitele, tedy již z povahy věci není zhotovitel (či jeho zaměstnanec) v dané věci nestranný. Jak správně uvedl již krajský soud, za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo třeba vyjádření stavbyvedoucího H. konfrontovat s vyjádřením další klíčové osoby, tedy toho, kdo na staveništi vykonával za žalobkyni činnost koordinátora a byl povinen upozorňovat na zjištěné závady - s vyjádřením pana M. Krajský soud příležitostně upozornil i na to, že pan H. své vyjádření, z něž správní orgány při posouzení věci vyšly, neposkytl v rámci svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu (a nebyl tedy ani poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat), nýbrž toliko v rámci nanejvýš stručného sdělení učiněného při poskytnutí součinnosti správním orgánům.

[22] Stěžovatel dále nesouhlasí s krajským soudem v tom, že se správní orgány opíraly zejména o tvrzení pana H., ačkoliv z odůvodnění obou správních rozhodnutí i z celého

spisu vyplývá, že podkladů pro rozhodnutí bylo více. Přestože je pravdou, že správní spis, resp. kontrolní spis, obsahuje vícero podkladů, ze stran 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že konkrétně při konstatování o neupozornění na závadu nedostatečného zabezpečení montážní jámy se správní orgán prvního stupně skutečně opíral právě o sdělení pana H. o tom, že deník koordinátora za předmětné období nebyl doručen na stavbu (v odvolacím řízení se již stěžovatel touto otázkou nezabýval). Závěr krajského soudu, podle něž se správní orgány v otázce upozornění na nedostatečné zajištění montážní jámy opíraly *zejména* o tvrzení pana H., je tedy správný.

[23] K výše uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že z obsahu správního spisu (v němž jsou založeny kopie zápisů ve stavebním deníku) plyne, že zápis ve stavebním deníku z dubna 2017 se týkal jiné závady než nedostatečného zabezpečení montážní jámy. Skutečnost, že na nedostatečné zabezpečení montážní jámy nebylo upozorněno ve stavebním deníku, tedy považuje Nejvyšší správní soud za prokázanou. Jak však uvedl již krajský soud, i za této situace nelze automaticky usuzovat, že na předmětnou závadu žalobkyně neupozornila jinak. Správní orgán prvního stupně při provádění kontroly vyzval žalobkyni k doložení potřebných podkladů a dotazoval se na otázky týkající se plnění povinností koordinátora. Přestože ze spisového materiálu vyplývá, že zástupce žalobkyně Ing. K. projevil snahu objasnit všechny okolnosti, na něž se správní orgány dotazovaly, nebylo možno pouze tímto postupem zjistit splnění povinností koordinátora, nýbrž bylo na místě přistoupit k výsledku osoby, která činnost koordinátora za žalobkyni fakticky vykonávala, tedy pana M. Je totiž zřejmé, že i když Ing. K. vystupoval při kontrole jako zástupce žalobkyně, on sám činnost koordinátora na předmětné stavbě nevykonával. To mu tudíž znemožňovalo některé otázky stěžovatele (týkající se upozorňování na konkrétní zjištěné nedostatky a jejich odstraňování) odpovědět, neboť nebyl přímým účastníkem těchto úkonů. Již krajský soud v odst. 39 napadeného rozsudku přitom poukázal na to, že s ohledem na skutečnost, že Ing. K. uvedl, že k informování o závadách docházelo nejen ve formě zápisů ve stavebním deníku, ale i v deníku koordinátora a také fyzicky na stavbě či v e-mailech, nebylo možno závěry o pochybení při činnosti koordinátora, pokud jde o nedostatečné zabezpečení montážní jámy, vystavět jen na obsahu zápisů ve stavebním deníku a sdělení stavbyvedoucího H. Podrobnou odpověď naopak mohl podat právě pan M., popřípadě (vyvstala-li by k odstranění rozporných skutečností tato potřeba) též v rámci svědecké výpovědi stavbyvedoucí H. Nejvyšší správní soud tudíž přitakává krajskému soudu též v tom, že výslech pana M., resp. též pana H., byl pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, nezbytný.

[24] Nad rámec shora uvedeného Nejvyšší správní soud doplňuje, že nepřehlédl v deníku koordinátora zaznamenanou závadu spočívající v nezajištěném výkopu, u níž pan M. jako opatření navrhl, aby stavbyvedoucí zajistil výkop pro montážní jámu ohrazením, a to v termínu *ihned*. Pan M. rovněž zaznamenal, že nedostatek byl odstraněn částečně páskou. Z uvedeného zápisu by bylo možné dovodit, že pan M. na nezajištěnou montážní jámu upozornil již v rámci kontrolního dne na staveništi, načež byl tento nedostatek *částečně odstraněn páskou*. Nejvyššímu správnímu soudu s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav nepřisluší v tuto chvíli hodnotit, jaký byl skutečný vývoj událostí, zda byl někdo na závadu upozorněn, případně kdo a jakým způsobem, avšak je zřejmé, že správní spis je podkladem i pro jiné možné skutkové závěry, kterými se správní orgány dosud

pokračování

nezabývaly a blíže je nezkoumaly. Netřeba opakovat, že sled událostí byl nejlépe znám panu M., který nebyl vůbec vyslechnut ani jinak dotazován, a dále nejspíše rovněž panu H., který sice dotazován byl, nicméně poskytl pouze stručné odpovědi v rámci součinnosti, a nikoliv jako svědek při svědecké výpovědi po řádném poučení.

[25] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v řízení dosud nebylo bez pochyb zjištěno, že deník koordinátora s uvedením zjištěné závady nebyl zhotoviteli poskytnut, resp. že zhotovitel nebyl na zjištěnou závadu upozorněn jinak. Nejvyšší správní soud tak dává krajskému soudu za pravdu v tom, že skutkový stav věci nebyl dosud zjištěn v rozsahu potřebném k závěru o tom, že se žalobkyně svým jednáním dopustila přestupku mimo jiné tím, že porušila povinnost vyplývající z § 18 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o BOZP ve spojení s § 8 odst. 1 písm. d) nařízení vlády č. 591/2006 Sb. Kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

VI.

[26] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Žalobkyně v řízení o kasační stížnosti uplatnila právo na náhradu nákladů řízení za dva úkony právní pomoci spočívající v poradě s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení a v písemném podání nebo návrhu ve věci samé, konkrétně sepsání správní žaloby. Takový nárok jí však nelze přiznat, neboť se nevztahuje k řízení o kasační stížnosti a nadto byl uspokojen již výrokem II. napadeného rozsudku (srov. kapitolu VI. *Závěr a náklady řízení* napadeného rozsudku), který tímto rozsudkem zůstává nedotčen.

[29] Nicméně žalobkyni, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátkou za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupkyně žalobkyně doložila již v řízení o žalobě u krajského soudu, že je plátcem daně z přidané hodnoty. O částku této daně v rozsahu 714 Kč (21 % z 3.400 Kč) se tudíž zvyšuje odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyně žalobkyně. Celkovou částku ve výši 4.114 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu